

Michael Koryta

Koude rivier

1

Je zocht naar de artefacten van hun ambitie. Dat had een professor in de sociologie eens tijdens een werkcollege voor eerstejaars gezegd. Eric Shaw vond dat wel een mooie zin; hij had enkel en alleen dat stukje op een bloc-note opgeschreven die al gauw vergeten en daarna weggegooid zou worden. Artefacten van hun ambitie. Alleen wanneer je zulke dingen bestudeerde, kon je mensen die lang geleden gestorven waren begrijpen. Gewone artefacten konden kapot geanalyseerd worden en er werd te veel belang aan gehecht. Het was cruciaal om iets te vinden waaruit ambities en aspiraties spraken, dat vermoeiende stukje over hoop en dromen. Het wezen van een mens ligt in hetgeen waarnaar hij verlangde. Of hij datgene ook daadwerkelijk bereikt is minder belangrijk dan verlangens zelf.

Die zin schoot Eric bijna twintig jaar later weer te binnen, toen hij een videomontage voorbereidde voor een rouwdienst voor een overleden vrouw. Levensportretten op video, zo noemde hij ze, een poging om een in wezen veredelde diapresentatie nog enigszins geloofwaardig over te laten komen. Er was een tijd geweest waarin Eric, noch iemand die hem kende, kon geloven dat zo'n carrière voor hem in het verschiet lag. Sterker nog, hij vond het nog steeds moeilijk te geloven. Je kon een leven leiden en nooit helemaal bevatten hoe je daar zelf precies in stond. Knap lastig.

Als hij pas van de filmacademie af was geweest, dan had hij zichzelf er misschien nog van kunnen overtuigen dat dit een onderdeel was van de worsteling van de kunstenaar, een manier om de kost te verdienen voordat de grote doorbraak kwam. Maar hij was twaalf jaar geleden aan de filmacademie afgestudeerd, twaalf jaar. En twee jaar sinds hij naar Chicago was verhuisd om aan de puinhoop uit zijn periode in Los Angeles te ontsnappen.

In zijn toptijd, hij was toen dertig en werd steeds vaker voor grotere klussen gevraagd, werden zijn films geprezen door een van de succesvolste filmregisseurs ter wereld. Nu maakte Eric video's voor diploma-uitreikingen en huwelijken, verjaardagen en jubilea. En begrafenissen. Heel veel begrafenissen. Die waren op de een of andere manier zijn niche geworden. Een zaak zoals de zijne moest het van mond-tot-mondreclame hebben en die leek zich bij Eric vooral op begrafenissen toe te spitsen. Zijn klanten waren over het algemeen tevreden over zijn video's, maar de begrafenisgangers waren opgetogen. Misschien was hij op onbewust niveau gemotiveerder wanneer zijn werk met de dood te maken had. Daar lag een grotere verantwoordelijkheid. Eerlijk gezegd ging hij bij de voorbereiding van een herdenkingsvideo meer op zijn instinct af dan wanneer hij aan iets anders werkte. Dan leek het alsof hij meer inspiratie had, alsof hij werd geleid door een natuurlijk gevoel dat bijna altijd klopte.

Op deze dag stond hij vlak bij een begraafplaats in een buitenwijk, waar straks een dienst zou beginnen waarvan hij ongebruikelijk hooggespannen verwachtingen had. Hij had er de hele vorige dag – vijftien uur aan één stuk – aan gewerkt, een haastklus voor de familie van een vierenveertigjarige vrouw die bij een auto-ongeluk op de Dan Ryan-snelweg om het leven was gekomen. Ze hadden hem een fotoalbum, plakboeken en een aantal aandenkens aan haar gegeven, en hij was aan de slag gegaan met het rangschikken van de beelden en het maken van een soundtrack. Hij nam foto's van foto's en mixte die met homevideoclips, draaide die toen samen af en zette er wat muziek onder om er een levendig geheel van te maken. Meestal huilden de mensen en zo nu en dan lachten ze, en ze zouden altijd mee murmelen en bij vergeten momenten en dierbare herinneringen hun hoofd schudden. Dan zouden ze Erics hand pakken en hem bedanken, en zich verwonderen dat hij het zo raak had getypeerd.

Eric woonde de rouwdiensten niet altijd bij, maar Eve Harrelsons familie had hem gevraagd dat vandaag wel te doen en hij had wat graag toegestemd. Hij wilde zien hoe het publiek op deze presentatie zou reageren.

Het was de dag ervoor in zijn appartement in Dearborn begonnen, terwijl hij op de grond zat met zijn rug tegen de bank en om zich heen de verzameling van Eve Harrelsons persoonlijke spulletjes, die hij bestudeerde en selecteerde. Tijdens dat proces was op een bepaald moment die oude zin weer in hem opgekomen, de artefacten van hun ambitie, en hij vond

het opnieuw mooi gezegd. Daarna, half en half aangemoedigd door die zin, was hij nogmaals door een stapel foto's gegaan die hij al eerder had bekeken en hij bedacht dat hij iets moest zien te vinden over Eve Harrelsons dromen.

De foto's waren veel van het hetzelfde; iedereen stond er geposeerd en met een te brede glimlach op of deed te hard zijn best zorgeloos en onaangedaan over te komen. Eigenlijk zei de hele fotoverzameling van de Harrelsons hem niets. Ze waren een familie van foto's geweest, niet van video-opnamen, en dat was al lastig. Videocamera's laten beweging, stemmen en geestkracht zien. Uit stilstaande beelden kon je wel iets van betekenis afleiden, maar het was zonder meer moeilijker, en de fotoalbums van de Harrelsons waren niet veelbelovend.

Hij was van plan geweest om de presentatie rondom Eves kinderen te concentreren; dat druiste tegen zijn intuïtie in, maar hij dacht dat hij er een goede beurt mee zou maken. De kinderen waren tenslotte haar nalatenschap, met wie hij bij familie en vrienden gegarandeerd een gevoelige snaar zou raken. Maar toen hij de stapel foto's doorwerkte, stond hij abrupt stil bij een afbeelding van een rood huis. Er stond verder niemand op de foto, alleen een A-vormig huis dat donker bordeauxrood was geschilderd. De ramen gingen schuil in de schaduw, binnen was niets te zien. Aan weerskanten stonden naaldbomen, maar de uitsnede was zo krap dat niet duidelijk was wat zich in de naaste omgeving bevond. Eric staarde naar de foto en raakte er gaandeweg van overtuigd dat het huis aan een meer moest staan. Daar was geen enkele aanwijzing voor, maar hij was er zeker van. Het stond aan een meer en als je de uitsnede zou vergroten, zou je in kleuren uitbarstende herfstbladeren zien, achter de naaldbomen waarvan de schaduwen op het oppervlak van het door de wind golvende water reflecteerden.

Deze plek had iets voor Eve Harrelson betekend. Heel veel betekend. Hoe langer hij de foto vasthield, hoe sterker hij daarvan overtuigd raakte. Er ging een prikkeling langs zijn armen en nek en hij dacht: daar heeft ze de liefde bedreven. En niet met haar man.

Het was een krankzinnige gedachte. Hij schoof de foto terug in de stapel en later, nadat hij zo'n paar honderd foto's had bekeken, werd duidelijk dat deze de enige foto van het huis was. Klaarblijkelijk was de plek toch niet zo speciaal geweest, je maakte niet slechts één foto van een plek die je dierbaar was.

Negen frustrerende uren later, toen het project op geen enkele manier de vorm kreeg die hij wilde, pakte Eric de foto opnieuw vast, met diezelfde rotsvaste overtuiging in zijn hoofd. Het huis was iets speciaals. Het huis was heilig. En dus deed hij de foto erbij, dit enkele kiekje van een leeg gebouw, hij verwerkte het in de compilatie en kreeg het gevoel dat daardoor de hele presentatie één geheel werd en de foto de spil ervan was.

Nu zou de videopresentatie worden getoond, de eerste keer dat iemand van de familie die zou zien, en hoewel Eric zichzelf wijsmaakte dat hij gewoon nieuwsgierig was – je wilde altijd weten wat je klanten van je werk vonden – draaide de presentatie in zijn achterhoofd om die ene foto.

Tien minuten voor aanvang van de dienst ging hij de ruimte binnen en nam achterin zijn plaats naast de dvd-speler en projector in. Dankzij een Xanax en een Inderal voelde hij zich prettig en afstandelijk. Hij had zijn nieuwe arts ervan verzekerd dat hij de medicijnen alleen nodig had omdat hij sinds Claires vertrek last had van een algemeen stressgevoel, maar in werkelijkheid nam hij de pillen altijd in wanneer hij zijn werk moest presenteren. Professionele koelbloedigheid, maakte hij zichzelf wijs. Jammer dat hij die koelbloedigheid niet had gehad toen hij echte films maakte. Door het alomtegenwoordige gevoel van falen, de kille aanraking van schaamte, had hij die pillen nodig.

De echtgenoot van Eve Harrelson, Blake, een man met een hard gezicht, dik donker haar en een dubbelfocusbril, liep als eerste naar het podium. De twee kinderen zaten op de voorste rij. Eric deed zijn best zich niet op hen te richten. Hij voelde zich bij zo'n project nooit op zijn gemak wanneer er ook kinderen bij waren.

Blake Harrelson sprak een paar dankwoorden uit voor de aanwezigen en kondigde aan dat ze zouden beginnen met een korte film als huldeblijk. Hij noemde Eric niet, verwees zelfs niet naar hem, knikte slechts naar een man bij de lichtknop en deed een stap opzij.

Showtime, dacht Eric toen de lichten uitgingen en hij op de play-toets drukte. De projector was al scherpgesteld en op de juiste hoogte gezet, en het scherm vulde zich met een close-up van Eve en haar kinderen. De videopresentatie begon met een paar luchthartige shots – zo moest je bij zulke treurige gelegenheden altijd te werk gaan – en de begeleidende muziek ontlokte onmiddellijk een paar onderdrukte, waarderende lachjes.

Naast de handvol lievelings-cd's die de familie hem had aangeleverd, had Eric een geluidsopname gevonden waarop Eve tijdens een recital piano-speelde terwijl haar dochter zong. De timing was vanaf het begin al verkeerd en ging van kwaad tot erger, en ergens halverwege kon je horen dat ze beiden hun lachen nauwelijks konden inhouden.

Zo ging het een paar minuten door, hier en daar werd gelachen en er werden wat tranen weggepinkt, een paar kneepjes in de schouders met een paar gefluisterde, troostrijke woorden. Eric stond ernaar te kijken en bedankte in stilte de chemicus die de kalmerende middelen had ontdekt die nu in zijn bloedbaan zaten. Als er al een intensere druk bestond dan wanneer je zo'n groep rouwende mensen gadesloeg die naar jouw film zat te kijken, dan kon hij zich die niet voorstellen. O, wacht, ja, toch wel: een echte film maken. Toen had hij ook onder druk gestaan. En daar was hij onder bezweken.

De foto van het huis kwam na zes minuten en tien seconden in de negen minuten durende compilatie. Hij had de meeste foto's niet langer dan vijf seconden getoond, maar het huis bleef twee keer zo lang in beeld. Zo nieuwsgierig was hij naar de reactie.

De muziek veranderde een paar seconden voordat het huis verscheen, een uitgelaten nummer van Queen – Eve Harrelsons lievelingsband – ging abrupt over in Ryan Adams' vertolking van 'Wonderwall' van Oasis. Eric had die cd van de familie gekregen, nog een van Eves favorieten, maar tijdens zijn laatste editronde had hij de versie van Oasis vervangen door de uitvoering van Adams. Die was langzamer, verdrietiger, gekwelder. Ze paste erbij.

In de eerste paar seconden bespeurde hij geen reactie. Hij keek over de menigte uit en zag geen echte interesse op de gezichten, slechts geduld of, in een paar gevallen, verwarring. Toen, vlak voordat het beeld weer wisselde, viel zijn oog op een blonde vrouw in een zwarte jurk aan het einde van de derde rij. Zij had zich volledig omgedraaid en staarde in het felle licht van de projector, op zoek naar hem. Door iets in haar blik schoof hij opzij, achter het licht. Het beeld veranderde en daarmee ook de muziek, maar ze bleef zijn kant uit staren. Toen zei de man naast haar iets, hij raakte haar arm aan en ze draaide zich schoorvoetend weer naar het scherm terug. Eric ademde uit en voelde die spanning weer in zijn nek. Hij was dus niet gek. Er was iets met die foto.

De rest van de film maakte hij nauwelijks bewust mee. Toen die was afgelopen, demonteerde hij de apparatuur en pakte alles in om te vertrekken. Dat had hij nog nooit eerder gedaan – hij wachtte altijd respectvol tot het einde van de bijeenkomst en praatte dan nog wat met de familie – maar vandaag wilde hij alleen maar weg, terug naar het zonlicht en de frisse lucht, weg van die vrouw in de zwarte jurk en die indringende blik.

Hij glipte met de projector in zijn armen door de dubbele deuren en was door de hal op weg naar de uitgang toen een stem achter hem zei: ‘Waarom heb je die foto gebruikt?’

Zij was het. De blonde vrouw in het zwart. Hij draaide zijn gezicht naar haar toe, ving die blik weer op en kon nu zien dat ze doordringende blauwe ogen had.

‘Het huis?’

‘Ja. Waarom heb je dat gebruikt?’

Hij bevochtigde zijn lippen, verschoof het gewicht van de projector. ‘Dat weet ik eigenlijk niet.’

‘Lieg alsjeblieft niet tegen me. Wie heeft tegen je gezegd dat je hem moest gebruiken?’

‘Niemand.’

‘Ik wil weten wie tegen je heeft gezegd dat je hem moest gebruiken!’ Het kwam er sissend uit.

‘Niemand heeft een woord over die foto tegen me gezegd. Ik veronderstelde dat ik voor gek versleten zou worden door hem ertussen te stoppen. Het is gewoon een huis.’

‘Als het maar gewoon een huis was,’ zei ze, ‘waarom heb je die foto er dan bij gedaan?’

Dit was Eve Harrelsons jongere zus, realiseerde hij zich nu. Ze heette nu Alyssa Bradford en stond op verschillende foto’s die hij in de presentatie had verwerkt. In de aula was iemand aan het praten, sprak in waarderende bewoordingen over Eve, maar dat leek deze vrouw helemaal niets te kunnen schelen. Ze had al haar aandacht op hem gericht.

‘Ik vond hem iets speciaals hebben,’ zei hij. ‘Ik kan het niet anders verklaren. Soms krijg ik gewoon een gevoel. Het was de enige foto van die plek en er stonden geen mensen op. Dat vond ik apart. Hoe langer ik ernaar keek... ik weet niet, ik vond gewoon dat hij erin paste. Het spijt me als ik je ermee heb beledigd.’

‘Nee. Dat is het niet.’

Een ogenblik viel er een stilte, terwijl zij beiden daarbuiten stonden en de bijeenkomst binnen doorging.

‘Waar was dat eigenlijk?’ zei hij. ‘En waarom ben jij de enige die erop reageert?’

Toen keek ze achter zich alsof ze er zeker van wilde zijn dat de deuren dicht waren.

‘Mijn zus heeft een verhouding gehad,’ zei ze zachtjes en Eric voelde dat zich iets kils en spinachtigs door zijn borst wurmde. ‘Ik ben de enige die ervan weet. Dat heeft ze tenminste tegen me gezegd. Ze ging met een man van de universiteit om, tijdens een zware tijd met Blake... Blake is een klootzak, een paar dingen die hij heeft gedaan zal ik hem nooit vergeven en ik vind dat ze bij hem weg had moeten gaan. Maar onze ouders zijn gescheiden en dat is een akelige bedoening geweest, dat wilde ze haar kinderen besparen.’

Dit soort bekentenissen waren niet ongebruikelijk. Eric was eraan gewend geraakt dat familieleden hem meer vertelden dan goed voor ze was. Door verdriet valt een oude barrière rondom geheimen weg en soms was het gemakkelijker ze aan een vreemde te vertellen. Misschien wel altijd.

‘Dat huis staat in Michigan,’ zei ze. ‘Bij een meertje op het boven-schier-eiland. Ze is daar een week met deze man geweest, is teruggekomen en heeft hem nooit meer gezien. Het kwam door de kinderen, weet je, alleen voor hen is ze gebleven. Maar ze was verliefd op hem. Dat weet ik zeker.’

Wat kon hij daar nou op zeggen? Eric verschoof de projector nogmaals, maar zei niets.

‘Ze heeft geen foto’s van hem bewaard,’ zei Alyssa Bradford, en nu stonden er tranen in haar ogen. ‘Ze heeft ook haar fotoalbums van de universiteit verscheurd, en elke foto die daarin stond verbrand. Niet uit woede, maar om hier te kunnen blijven, ze moest wel. Ik was bij haar toen ze ze verbrandde, en ze heeft die ene foto, dat kiekje, gehouden omdat er niemand op stond. Dat heeft ze als enige herinnering aan hem bewaard.’

‘Hij leek er gewoon in te passen,’ zei Eric nogmaals.

‘En dat liedje,’ zei ze terwijl ze hem opnieuw doordringend aankeek nadat ze haar tranen had weg geknipperd. ‘Hoe kwam je in hemelsnaam bij dat liedje?’

Bij dat liedje hebben ze gevreeën, dacht hij, waarschijnlijk voor de eer-

ste keer, en anders was het wel de beste keer, de keer die ze zich het langst had herinnerd, de keer die ze zich vlak voor ze stierf herinnerde. Ze hebben tijdens dat liedje gevreeën, hij trok aan haar haren, zij boog haar hoofd naar achteren en kreunde in zijn oor, en na afloop lagen ze naast elkaar te luisteren naar de wind die huilde om dat huis met de donkerrode verf. Het was warm en winderig en ze dachten dat het gauw zou gaan regenen. Dat wisten ze wel zeker.

De vrouw staaarde hem aan, deze vrouw die de enige levende ziel was die wist dat haar zus een verhouding had gehad, dat ze een week in dat huisje had doorgebracht. Althans, los van haar minnaar de enige levende ziel. En nu wist Eric het ook. Hij keek haar recht aan en haalde zijn schouders op.

‘Dat paste er gewoon bij, meer niet. Ik probeer de muziek aan de sfeer aan te passen.’

En dat deed hij ook, bij elk project. Dat klopte zonder meer. Al het andere, dat vreemde maar overtuigende gevoel dat dat lied belangrijk was, kon onmogelijk meer zijn dan hersenspingsels. Elk ander idee was absurd. Absoluut absurd.

Eve Harrelsons zus gaf hem een honderddollarbiljet voor ze naar de dienst terugging; een nieuwe tranenvloed stond in haar ogen. Eric wist niet zeker of het een fooi was of dat zijn zwijgen werd afgekocht, en hij vroeg er niet naar. Nadat hij zijn apparatuur in de auto had gezet en op de bestuurdersstoel zat van de Acura MDX die Claire had betaald, haalde hij het biljet uit zijn zak en stopte het in zijn portefeuille. Hij deed zijn best geen acht te slaan op zijn trillende handen.

2

Dit was niet de eerste keer. Door de jaren heen was Eric eraan gewend geraakt dat bij een bepaald beeld er voor zijn gevoel iets onverklaarbaars aan hem trok. Dat was een van de redenen waarom hij zo goed was in historische projecten. De laatste belangrijke film waaraan hij had gewerkt was voor de kabeltelevisie geweest, een historisch drama over de vlucht van de

Nez Percé-indianen in 1877, een verbazingwekkend en tragisch verhaal, en Eric had er vanaf het begin iets mee gehad. Ze hadden in het Bear Paw-gebergte in het noorden van Montana gefilmd, op de plek waar aan de terugtocht van ruim tweeduizend kilometer een einde was gekomen, zo'n zestig kilometer van de Canadese grens, waar de indianen wanhopig graag naartoe wilden. Er was een team historici mee, mensen die zich talloze uren in het verhaal hadden verdiept en geloofden dat ze de belangrijkste locaties precies wisten te vinden. De crew was zes uur bezig geweest om de boel op te bouwen en bijna zover om te gaan draaien toen Eric naar een heuvel reed die over een ander dal uitkeek. Dat was kleiner en oppervlak- kig gezien minder aantrekkelijk. Er dwarrelde wat sneeuw omlaag en de zon was bezig de strijd met de wolken te verliezen. Toen de laatste zonne- straal zich overgaf, keek hij de kleinere vallei in en wist dat ze op die plek waren geweest. De Nez Percé. Opperhoofd Joseph en zo'n tweehonderd krijgers. Met generaal William Tecumseh Sherman en tweeduizend goed uitgeruste Amerikaanse soldaten op hun hielen.

Eric bleef nog even op die richel staan, reed toen weer terug en maakte flinke stampij om alles weer in te pakken en de volgende scène in het klei- nere dal op te nemen. De regisseur was Douglass Wainberg, een kleine, joodse man die tijdens het hele project een cowboyhoed droeg, en hoewel hij een hoop tekortkomingen had, vertrouwde hij ook op talent. Hij liet zich vermurwen toen Eric een tirade had afgestoken dat het helemaal niet om licht en horizonlijnen ging – hij wilde alleen maar verkassen omdat hij wist dat ze in het verkeerde dal zaten – en het kostte een dag om de boel te verplaatsen. Een van de historici was het niet met de beslissing eens, vond het doodzonde dat zorgvuldigheid werd opgeofferd voor lichtomstandig- heden. Eric had hem genegeerd, ervan overtuigd dat hij ernaast zat. De Nez Percé waren nooit in dit verdomde dal geweest.

Zo'n sterk gevoel over hoe belangrijk een enkel shot kon zijn, had hij daarna nooit meer gehad, tot deze foto van het rode huis. En zijn eerdere ervaringen hadden eerder iets weg gehad van een illusie, die verdween zo- dra je er de vinger op wilde leggen.

Een week na de dienst belde Eve Harrelsons zus hem op, net toen hij zichzelf inmiddels meesmuilend uitlachte om hoe zijn verbeelding met hem op de loop was gegaan.

'Ik hoop niet dat... dat ongelukkige moment tijdens Eves uitvaartdienst

je ervan laat weerhouden om voor me te werken,' waren Alyssa Bradfords eerste woorden toen ze elkaar de dag na haar telefoontje ontmoetten. Ze zaten op het terras van een coffeeshop op Michigan Avenue, en aan weerskanten van haar stoel stonden twee boodschappentassen waarin waarschijnlijk voor tweeduizend dollar aan kleren zaten, zorgvuldig en vogue om informeel over te komen. Alles aan die vrouw wasemde geld uit. Eric had geen idee waar dat vandaan kwam. Hij had de Harrelson-kant van de familie leren kennen en in het gunstigste geval behoorde die tot de middenklasse. Het was duidelijk dat Alyssa een betere partij had getrouwd.

'Natuurlijk niet,' zei hij. 'Ik begrijp je reactie wel.'

'Ik heb je alleen maar gebeld omdat ik je presentatie zo goed vond,' zei ze. 'Zoals je alles in elkaar hebt gepast, en de muziek... prachtig gewoon. Iedereen die erbij was, was erdoor geroerd. Iéderen.'

'Daar ben ik blij om.'

'Het heeft iets in mijn hoofd losgemaakt. Iets wat ik voor mijn man kan doen. Mijn schoonvader – hij heet Campbell Bradford – is heel ernstig ziek, dat loopt bijna af, vrees ik. Maar hij is een opmerkelijk man en heeft een opmerkelijk verhaal, en nadat ik jouw film had gezien dacht ik: dit is perfect. Een absoluut volmaakt eerbetoon, iets wat de familie dolgraag zou willen hebben.'

'Nou, ik ben blij dat ik een goede indruk heb gemaakt. Nu je het hebt gezien, weet je vrij goed wat ik ervoor nodig heb en...'

Hij zweeg toen ze een hand opstak.

'Maar we gaan niet hetzelfde doen. Zie je, ik wil wat langer van je diensten gebruikmaken. Ik wil je graag ergens naartoe sturen.'

'Me ergens naartoe sturen?'

'Als je daartoe bereid bent. Ik heb begrepen dat je ervaring hebt met grotere projecten.'

Ervaring met grotere projecten. Hij keek haar met een lachje aan en wist even naar haar te knikken, terwijl hij weer door schaamte werd overmand, haast zo erg dat hij uit zijn stoel werd verdreven.

'Ik heb veel filmwerk gedaan,' zei hij. Het was de moeilijkste zin die hij ooit had uitgesproken.

'Dat dacht ik al. Ik heb op internet over je gelezen en was heel verbaasd dat je naar Chicago bent teruggegaan.'

Nu was de stoep naar hem aan het roepen, hij schreeuwde het naar hem

uit. Sta op, sta als de sodemieter van die stoel op en maak dat je bij dit respectloze gedoe wegkomt. Ooit was je groot. Groot en op het punt om gróóts te worden. Weet je nog?

‘Ik nam aan dat het waarschijnlijk een familiekwestie was,’ zei Alyssa Bradford.

‘Ja,’ zei hij. Het was inderdaad een familiekwestie, in die zin dat het tijd werd om naar huis te gaan als je carrière was geïmplodeerd.

‘Nou, dit is ook een familieaangelegenheid. Mijn schoonvader is een verhaal apart. Hij was als jonge tiener van huis weggelopen, kwam midden in de Depressie in Chicago terecht en heeft een succesverhaal van zichzelf gemaakt. Een reusáchtig succesverhaal. Tegenwoordig is hij goed voor een slordige tweehonderd miljoen. Het was ook een stilgehouden fortuin. Tot voor heel kort wist niemand in de familie hoeveel hij precies waard was. We wisten dat hij rijk was, maar niet zó rijk. Toen werd hij ziek, met alle juridische rompslomp vandien, en alles kwam naar buiten. Begrijp je nu waarom ik zijn verhaal zo graag wil vertellen?’

‘Waarmee heeft hij zo veel geld verdiend?’

‘Investerings. Aandelen, handel, obligaties, onroerend goed, noem maar op. Alles wat hij aanraakte veranderde in goud.’

‘Dat wil ik wel geloven.’ Eric had er op de een of andere manier moeite mee haar recht aan te kijken. Haar blik, die intense blik met die blauwe ogen, deed hem denken aan de manier waarop ze hem tijdens de uitvaartdienst in het nauw had gedreven.

‘Ik wil dat je naar zijn geboortestad gaat, die ligt in Zuid-Indiana, echt een heel wonderlijke plek, en prachtig. Heb je ooit van French Lick gehoord?’

‘Larry Bird. De NBA-basketballspeler,’ zei hij en ze knikte lachend.

‘Dat zegt bijna iedereen, maar French Lick was ooit een van de prominente resorts in de wereld. Eigenlijk zijn er twee steden, West Baden en French Lick, ze liggen naast elkaar en hebben beide een adembenemend hotel. Vooral dat in West Baden. Je hebt nog nooit zoiets gezien, en toch staat het in een godvergeten gat, in een stadje midden op het boerenland.’

‘Wil je dat ik daarheen ga?’

‘Dat hoop ik, ja. Daar komt mijn schoonvader vandaan; hij is in de periode opgegroeid dat het er bruiste van leven en mensen als Franklin D. Roosevelt en Al Capone er regelmatig kwamen. Dat heeft hij in zijn jeugd